

כדורגל

אידיוט מי ששופט

הימים אינם ימי מלחמה. אך כאשר ניפ"ר בשבת שופט כדורגל מבני משפחתו, אינו בטוח שאמנם יחזור אליהם בתום המשחק. וכשהוא בושש לתזור, מספיק עיון קצר ברשימת בתי-החולים התורניים — ובני המשפחה יודעים כבר היכן יוכלו להיפגש מה קרה לו. זוהי המציאות המרה. השבוע החליטו השופטים להתנגד למציאות זו בכל האמצעים העומדים לרשותם. שופט כדורגל בישראל הוא אחד החובבים המעטים שנותרו עוד בשדה הספורט. הוא אינו מקבל תשלום עבור שיפוטו בשב"ת ותובחגים, אינו מקבל הפסד ימיעבודה באם מונה לשפוט באחד המשחקים הנערכים בימי-השבוע. שלא כדוגמת השחקנים והמאמנים, להם משולם שכר בפרהסיא, שופט הכדורגל הוא אדם שמשחק הכדורגל עולה לו בכסף. אבל תמורת זאת, מקבל הוא לעתים לא-נדירות — מכות.

מהלומות לשופטים לפני 3 שבועות ניהל השופט מנחם אשכנזי "דרכי" בין הפועל ומכבי חיפה. בתום המשחק, שנמשך תיים בנצחון אנשי מכבי, הוטחו לעברו של אשכנזי האשמות חמורות על ידי ראשי ועסקני הפועל חיפה. זכותה של קבוצה לפסול שופט מלשפוט במשחקיה. אגור דת הפועל חיפה החליטה להשתמש בזכות זו, שיגררה מכתב להתאחדות לכדורגל, בו פסקה כי השופט אשכנזי הנו "פרסונה נון גראטה" (אישיות בלתי רצויה) במשחקי הפועל חיפה. אשכנזי מצדו נעלב כשקבוצת הפועל חיפה זוכתה מכל אשמה, סירב להופיע ולשפוט במשחקים. רק שכנוע מצד יו"ר איגוד השופטים, אליעזר לרנר, גרם לשובו של אשכנזי לפעילות.

אבל אחרי משחקי השבת האחרונה, נראה כי כוח השכנוע של יו"ר האיגוד הממושקף לא יעמוד לו הפעם. במשחק הליגה הירושלמי, ניוק בקבוק ריק לעברו של הקוון אליהו חלבי, שנפצע קשה בפניו. במשחק אחר, בין מכבי רמלה והפועל רמת-גן, ספג השופט שמואל הנדורק חבטה קשה בפניו.

בקרוב השופטים החלה מתגבשת הרעה, שיש להחזיר לפעילות את מיכאל הרשטי, שופט וותיק בעבר, שהיה "האיש החוק" של איגוד השופטים.

כבוד האלופים

קבוצת הכדורסל של מכבי תל-אביב המריאה לעיר הנופש היוגוסלבית, לובליאנה, במצב רוח קודר ביותר. במשחק הראשון במסגרת גביע אירופה לאלופות, נוצחה האלופה הישראלית בחולון על ידי האלופה היוגוסלבית בשיעור ניכר — 46:60. אשר גרע מסיכוייה לעבור לשלב הבא של המשחקים. כדי לעשות זאת, היה על שחקני מכבי תל-אביב לזכות בנצחון בשיעור נקודות לפחות, כי במשחקים על גביע אירופה, לא חשוב יחס הנצחונות, אלא יחס הסלים בלבד.

למצב רוחם הקודר של האלופים נוספה גם העובדה ש"קפטן" הקבוצה, רלף קליין, לא נסע עימה למשחק הגומלין, היות ושיבר אצבע.

נשתרד לעשות כמוטב יכולתנו"

מדחה כתב העולם הזה שנילחה למשלחת: עוד בנמל התעופה בלוד הרגשנו שלא הולך לנו. לפתע קראו ברמקול לגייגני, יצחק אמר, ואמרו לו כי מישוה הגיש נגדו בקישה לעיכוב יציאה מהארץ. לא עורר תהגריני הגייגני כי יסדיר את חובו בשו"ב אריצה, לא עורר גם ההבטחות שניתנו על ידי ראשי מכבי תל-אביב. הוא נשאר, אך למחרת הצטרף אליו בשותנו בשתייץ. "היוגוסלבים לא התאמצו בתחילת המשחק, אם כי נראה כי אינם הפצים להפסיד לקבוצה מישראל. היבלנו במחצית הראשונה ביתרון זעיר, והגדלנוהו לאחר ההפסקה עד ל-12 נקודות. כאן עמדנו בפני הפתעה בקנה מידה אירופי, והיוגוסלבים, בעידוד 4000 הצופים שבאו לחזות במשחק, החלו להקטין את הפער. סייעו להם בכך שני שופטים נהגוהו המזרחי ששפטו במשחק, בולגרי ורומני, ושניות אחדות לפני הסיום הצליח הגייגני אמר לקלוע את סל הנצחון לזכותנו, 72:71, אך לא היה בכוחו של סל זה להציע את הקבוצה לסיבוב השני של משחקי גביע אירופה."

אך ברור שקבוצת הכדורסל של מכבי תל-אביב שוב הוכיחה עצמה במסגרת הביני-לאומית, וקצרה נצחון שהביא כבוד רב לכדורסל הישראלי.

מיהו משה פליישר

מחיפה. גם הצהרתו כי לא הבחין בחוף כל אותם ימים היא סבירה, שכן במשך יומיים היתה הראות מוגבלת לטווח של שני קילומטר בלבד.

מאחר שהדיעה על העלמו של מוישלה הגיעה למשטרה רק למחרת, החלו החיפושים יומיים אחרי שיצא לים, אחרי שהרוח כבר סחפה את סירתו צפונה. בתנאים אלה אין להתפלא שהמחפשים לא גילוהו. מוישלה עצמו הבחין בשבת לפני שבוע במטוסים המחפשים אחריו, הוא ניפגף לעברם, אולם מסתבר שכנראה היה בתחום המים של לבנון, לשם אין רשות למטוסי הסיור להגיע.

"המעשה ראוי לגנאי"

ריום רביעי, בשב בבווק, ראיתי כמו בחלום הרים לבנים באופק, סיפר. "עליתי על החוף בכוחות עצמי. בקושי התקיתי מעמד על רגלי. הבחנתי בפועלים שעסקו בכריית-זיפוף. הלכתי לעברם ושאלתי איפה אני. הם שמעו שאני מחיפה והביאו לי מים שעליהם התפלתי כמו משוגע. הם קראו למנהל-העבודה אשר הביא אותי לראש-העיר ומשם ישר לבית הסוהר."

"בבית-הסוהר ראיתי על הקיר כתובות בעברית, שמות של אנשים. נתנו לי תפוזים והיחס אלי היה טוב. חקרו אותי בעברית ובערבית ואפילו הציעו לי לנסוע לאמריקה על חשבון משמלת לבנון. כששאלו אותי מה אני יודע על חיילים, אמרתי

הוא לא ידבר!

מודיעה אמו של מוישלה פליישר לעתונאים ב"תחנת-הגבול בראש-הנקה. מוישלה מנולח ה"ראש נראה במרכז, כשאביה, המושפע מדעת אשתו הצייקנית, תומך בדעתה כמעט תמיד.

כי היה לו הסכם עם הדייג לפיו הוא רשאי להשתמש בסירתו תמורת מסירת שני שלישים משלל הדייג שלו, טען הדייג עצמו, מכלוף חשושי, כי אינו מכיר את פליישר כלל. לדבריו גנב פליישר את הסירה והוא עומד לתבעו לוין על כך. מצויד בסלי כחות, אולר ופנס, הפליג. סיפר מוישלה: "אחרי שעתיים של חתירה התחזקה הרוח והסירה שלי נסחפה לים הפתוח. נסיתי לתחור בכל כוחי, אך ללא הועיל, החוף נעלם מעיני. נעשה חושך וניסיתי להדליק את מנורת הנפט. היא דלקה במשך הלילה וסיפקה לי מעט אור וחום. למחרת נשבר לי משוט, או הכנתי לי מפרש מהחולצה

העתונאים סרכו לשלם סכום אבסורדי כזה. מעריב וידיעות אחרונות עשו הסכם שאף עתון לא ירכוש את הסיפור. הם לא ידעו שכמה שעות קודם לכן כבר מסר מוישלה את הסיפור לעתון צה"ל. כך הפך הנער הכחוש והמבולבל לגיבור האומה. העזתו, אומץ ליבו, סבילותו והיחושיה שגילה, הוצגו כאות ומופת לחיילי צה"ל ולנוער הישראלי, בצורה העלולה לדרבן צעירים בני גילו ולהלהיבם למעשים דומים.

למעשה זוהי כל סיפור עלילותי, מתחילתו, ענין של קלות-דעת וחוסר-אחריות. מוישלה, בן למשפחה מעולי פולין הנמצאת

עומד למיכירה

שאני יודע שהם מקבלים בחיפה הנחות בקולנוע." קציני חיל-הים שהשתתפו בחקירות ה"ארכובות של מוישלה לא יכלו להסתיר את התפעלותם כיצד הצליח לעמוד בתלאות ה"מסע, הרעב והצמא, ואף התנהג בים כפי שימא: ותיק היה נוהג, בהמנעו מלשתות מים ובנהגים אחרים. את השארותו בחי"ם יכלו ליהס רק לנס.

אולם אפילו נס זה אינו יכול להצדיק התנהגות שחרזת וממוסחרת תוך זלזול בצבור שחדד לגורלו, והשוציא חצי מליון לירות על החפשים אחריו. אמר מנהל בית-ספרו של מוישלה, יצחק שפיא: "יש לקבוע כי המעשה שנעשה ראוי לגנאי על חוסר אחריותו ועל הצער שגרם להוריו, אנו חייבים להבטיח שמעשים כאלה לא יישנו!"

האדומה שלבשתי והמשוט שנשאר שלב. הסירה נסחפה במהירות. לפי מצב הכוכב, בים הבנתי שאני נגרר כל הזמן צפונה, לעבר חופי הלבנון." בתחילה התעוררו חשדות לגבי סיפורו של הנער. דייגים מנוסים וימאים ותיקים שיקפקו באפשרות שהנער החזיק מעמד שבעה ימים ללא אוכל ומים. אולם תחזית השירות המטראולוגי אימתה את סיפורו. לפי רישום כיווני ועצמת הרוחות שנשבו בים, בימים בהם הטלטל מוישלה על גבי ספינתו, בין הגלים שהגיעו לגובה של ארבעה עד שישה מטרים, ניתן היה להיחזק שאמנם רק אחרי שבוע ימים שינתה הרוח את כיוונה מדרום-מזרחית בעצמה של 25 עד 35 קשר, לרוח צפון-מערבית קלה ש"דחפה את סירתו אל חופי טריפולי שבצ"פון לבנון, מרחק של 250 קילומטר לערך

15 שנה בארץ, שאביו הוא בעל גרייה, הוא תלמיד הכתה השישית בבית-הספר הריאלי בחיפה. אולם יותר משמשכו אותו תלמיד טוב, נהג להסתלק מבית-הספר ולב"לוח את שעות הפנאי שלו על חוף הים. עקב יחסיו המתוחים עם הוריו היה נעלם לפעמים בלילות. ההורים שחיפשו אחריו, היו מוצאים אותו יושב על החוף ומתבונן בגלים.

סיפרה האם: "פעם נעלם בדיוק כשבאו אורחים מאמריקה. בלילה הלכתי לחפש אותו. מצאתי אותו יושב ומסתכל במים. מה אתה מחפש במים? שאלתי אותו. אז הוא ענה: מה שאני רואה במים את לא תוכלי לראות אף פעם. לא כל אחד יכול לראות אותם."

לעיתים היה נעלם לימים שלמים מבלי להודיע. באחת מחופשותיו האחרונות עלה על ספינת-דייג שיצאה לטוט במימי הדרום, בילה עליה כמה ימים.

הוא הפך לדייג חובב, דבר שהכעיס את הוריו עוד יותר. כשהיה מביא וגים הביחה היתה אמו משליכה אותם החוצה. לפני כחודש יצא מוישלה לדייג בלחית חברו. לפתע החלה סירתם, מאותו סוג בו הפליג פליישר לאחרונה, להסתקף על ידי הגלים אל מתוך למפרץ חיפה. בנסיונות החתירה שלהם, נשבר אחד המשוטים ומוישלה הציע להברו לקפוץ לים ולחזור בשחיה לחוף. למזלם, גילתה אותם סירת משטרה שהיתה בסוהר מוישלה להוריו ששוב לא יפליג הבטיח מוישלה והחזירה אותם לחיפה. אז בים. למרות התנגדות הוריו לעסקיו ה"ימיים, החליט מוישלה ביום רביעי לפני שבועיים לצאת למסע דייג. מבלי לשתף שום הבר בתוכניתו.

"הבנתי לפי מצב הכוכבים"

בבלי להודיע להוריו ירד לנמל הדייג בחוף הקישון. אותו יום השתוללה ב"מפרץ חיפה רוח בלתי רגילה ועל המגדל המטראולוגי שבנמל הונף כדור שחור ה"מהחיה את אזהרה חמורה אף לאניות גדו"לות. ספינות הדייג במפרץ מיהרו להקשר למעגן. אולם הדייג החובב לא הכיר את סימני האזהרה.

הוא נטל ללא רשות את סירתו של דייג זקן, כבן 85, מעולי טריפולי, המשמשת לו כמקור פרנסה יחיד. למרות שמוישלה סיפר

מול החוקר

מוישלה פליישר ניצב מול חוקרו בתחנת משטרת הנמל בחיפה. מאז הוחזר לארץ מלבנון, הוא מבלה מדי יום כשש שעות בחקירות נמרצות הסובבות סביב מה שאירע לו בים ותקופת שהותו בלבנון.